

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **P. B.,** zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 10. 2020, č. j. 78 A 6/2019 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 4. 2018, č. j. MgMT/036790/2018, Magistrát města Teplice (dále též „magistrát“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil z nedbalosti tím, že dne 16. 7. 2017 v 16:05 hodin jako řidič osobního automobilu Porsche cabrio přepravoval v Teplicích na ulici Masarykova třída, naproti domu č. p. 70, ve vozidle bez použití dětské autosedačky dítě, jehož tělesná hmotnost nepřevyšovala 36 kg a tělesná výška nepřesahovala 150 cm. Tímto jednáním žalobce porušil § 6 odst. 1 písm. c) téhož zákona a byla mu za to uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Usnesením č. j. MgMT/047049/2018, z téhož dne magistrát zastavil řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit rovněž žalobce. Z odůvodnění usnesení vyplývá,

že se jednalo o přestupek spáchaný téhož dne, který spočíval v porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. měl užít k jízdě vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (vozidlo nemělo mít platnou technickou kontrolu).

[2] Proti rozhodnutí magistrátu ve věci uznání viny se žalobce bránil odvoláním. Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 12. 2018, č. j. 5367/DS/2018, odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“) zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Soud konstatoval, že přezkoumávané rozhodnutí magistrátu ve věci porušení § 6 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu splňuje náležitosti na konkretizaci skutku stanovené zákonem a judikaturou. Přisvědčil však žalobci, že výrok usnesení magistrátu z téhož dne neobsahuje jednoznačnou specifikaci skutku, ve vztahu k němuž bylo řízení o přestupku zastaveno. Z jeho odůvodnění je však zcela zřejmé, že šlo o přestupek spočívající v porušení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Shodně je v rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným, srozumitelně vysvětleno, že řízení ohledně druhého přestupku obsaženého v příkazu ze dne 4. 1. 2018 a v oznámení ze dne 22. 1. 2018 bylo zastaveno. Objektivně tak nemohly vzniknout žádné pochybnosti o tom, že usnesení ze dne 30. 4. 2018 o zastavení řízení se týká jiného skutku, než za který byla žalobci uložena téhož dne pokuta. Překážku věci pravomocně rozhodnuté by toto usnesení mohlo představovat pouze tehdy, pokud by ve svém výroku obsahovalo stejný skutek, za který byl žalobce uznán vinným. Taková situace nenastala. Nejednalo se ani o jednočinný souběh. Dle krajského soudu správní orgány rovněž dostatečně prokázaly, že žalobce přepravoval dítě, jež nedosahovalo výšky 150 cm a hmotnosti 36 kg. V tomto ohledu shledal zcela dostatečnou fotodokumentaci pořízenou při silniční kontrole. Je z ní patrné, že dítě nedosahovalo hlavou na horní okraj tělové části opěrky sedačky, na níž sedělo, že mělo hlavu pod úrovní dveří vozidla a že netrpělo viditelnou nadváhou. Tvrzení, že dítě vážilo 40 kg, žalobce nijak nedoložil. Krajský soud zdůraznil, že se v předmětné věci nejednalo o hraniční případ, neboť porušení povinnosti přepravovat dítě v autosedačce bylo na první pohled zřejmé. Správní orgány si tedy mohly již na základě fotodokumentace učinit legitimní úsudek o tom, zda dítě mělo být za jízdy připoutáno v autosedačce a nepochybily, pokud neprováděly dokazování k výšce a váze dítěte. Žalobce ostatně tento jejich skutkový závěr v průběhu správního řízení nijak nerozporoval ani v tomto směru nenavrhl dokazování. Krajský soud neshledal ani namítané porušení zákazu dvojího přičítání. Správní orgány správně zohlednily jako přitěžující okolnost, že jednáním žalobce došlo k ohrožení bezpečnosti a zdraví dítěte. Nejedná se o znak skutkové podstaty a žalobce převážel dítě bez autosedačky v autě s otevřenou střechou, což má z hlediska možného ohrožení jeho bezpečnosti a zdraví zásadní význam. Správní orgány nepochybily ani tím, že nezohlednily žalobcem uvedené polehčující okolnosti. Není jejich úkolem při řešení skutkově jednoduchých přestupkových jednání obsáhnout všechny myslitelné polehčující okolnosti připadající v úvahu, pokud tyto nadto ani nevyplývají ze spisu. Žalobci nic nebránilo, aby tyto okolnosti před správními orgány uplatnil.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítl, že krajský soud srozumitelně nevysvětlil, proč se v případě přestupků, o nichž bylo vedeno správní řízení, nejednalo o jednočinný souběh, přestože tyto byly spáchány jednou činností, totiž řízením motorového vozidla v určitý moment v určitém místě. Usnesení magistrátu o zastavení řízení o přestupku, k němuž mělo dojít při řízení vozidla v daném místě a čase, proto založilo překážku věci rozhodnuté. Z výroku usnesení se nepodává, že by bylo zastaveno řízení jen pro určitou část skutku. Odůvodnění rozhodnutí je v tomto ohledu irelevantní. Dále stěžovatel namítl, že krajský soud aproboval nepřezkoumatelné rozhodnutí. Správní orgány totiž netvrdily ani nedokazovaly, že přepravované dítě nedosahovalo výšky 150 cm a hmotnosti 36 kg. Neodkázaly na jediný podklad pro rozhodnutí, o nějž by toto skutkové zjištění opřely. V podstatě se tedy ani o žádné skutkové zjištění nejedná. Správní orgány totiž nijak neodůvodnily, proč mají za to, že žalobce převážel dítě lehčí 36 kg bez autosedačky. Krajský soud svým postupem nahrazoval správní úvahu, kterou měly provést správní orgány. Stěžovatel rovněž setrval na námitce, že došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Následek spočívající v ohrožení bezpečnosti a zdraví dítěte je totiž vždy obsažen v přestupku, z něhož byl uznán vinným. Právě proto, aby byla zachována bezpečnost, a chráněno zdraví dítěte, existuje daná skutková podstata. Skutečnost, že bylo ohroženo zdraví dítěte, tedy byla žalobci přičtena již při subsumpci pod danou skutkovou podstatu. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označil kasační stížnost stěžovatele za nedůvodnou a navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Podle něj byla rozhodnutí vydaná na základě řádně zjištěného skutkového stavu a v souladu s právními předpisy i judikaturou. Odkázal na své vyjádření k žalobě.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] V prvním okruhu námitek stěžovatel namítl vadu řízení před správními orgány ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. spočívající v tom, že o věci bylo rozhodnuto i přes existenci překážky věci pravomocně rozhodnuté.

[9] V posuzované věci magistrát zahájil se stěžovatelem správní řízení vydáním příkazu dne 4. 1. 2018. Tímto příkazem jej uznal vinným ze spáchání dvou přestupků podle § 125c

odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterých se stěžovatel dopustil z nedbalosti tím, že dne 16. 7. 2017 v 12:50 hod. jako řidič motorového vozidla v Teplicích na ulici Masarykova třída, naproti domu č. p. 70, přepravoval ve vozidle dítě, jehož tělesná hmotnost nepřevyšovala 36 kg a tělesná výška nepřesahovala 150 cm, bez použití dětské autosedačky a dále užil k jízdě vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zákonem č. 56/2001 Sb., neboť mělo neplatnou technickou kontrolu. Poté, co stěžovatel podal dne 15. 1. 2018 proti příkazu odpor, pokračoval magistrát ve správním řízení o obou přestupcích (viz sdělení o pokračování v řízení ze dne 22. 1. 2018, předvolání ze dne 22. 2. 2018 a ze dne 4. 4. 2018). Magistrát projednal přestupky při ústním jednání dne 25. 4. 2018, přičemž dokazováním provedeným kopií technického průkazu s vyznačením platnosti technické kontroly zjistil, že vozidlo mělo platnou technickou kontrolu do 12. 5. 2018, tj. i ke dni kontroly 16. 7. 2017. Dne 30. 4. 2018 vydal magistrát dvě rozhodnutí. Jedním rozhodnutím (které je předmětem tohoto přezkumu) shledal stěžovatele vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Druhým rozhodnutím (usnesení č. j. MgMT/047049/2018) zastavil řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit stěžovatel. Výrok uvedeného usnesení neobsahuje žádné bližší vymezení řízení, které bylo zastaveno. V odůvodnění je uvedeno, že magistrát na základě oznámení policie projednal dva přestupky stěžovatele s tím, že jej shledal vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. V případě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu dospěl magistrát k závěru, že se skutek nestal, a proto řízení ve věci tohoto přestupku zastavil.

[10] Podle § 77 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, [n]*ikdo nemůže být obviněn z přestupku za skutek, o němž již bylo v jiném řízení proti téže osobě pravomocně rozhodnuto. Rozhodnutím podle věty první se rozumí rozhodnutí o tom, že se skutek nestal, nespáchal jej obviněný, spáchání skutku se nepodařilo obviněnému prokázat nebo že skutek je trestným činem nebo totožným přestupkem nebo není přestupkem, trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno, trestní stíhání bylo zastaveno na základě schválení narovnání, bylo podmíněně odloženo podání návrhu na potrestání nebo bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého*.

[11] Z citovaného ustanovení vyplývá, že z hlediska překážky věci pravomocně rozhodnuté je rozhodující posouzení totožnosti skutku. Doktrína přitom považuje za podstatu skutku právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. Momentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je tedy následek významný z hlediska práva a rozlišuje mezi skutkem *de facto* a skutkem *de iure*. Skutek *de facto* představuje skutkový děj, zahrnující skutkové okolnosti konkrétního případu „tak jak se stal“, bez ohledu na jejich právní relevanci. Skutkem *de iure* je naopak souhrn právně relevantních skutečností odlišitelný od jiného skutku *de iure* téhož pachatele. Při posuzování totožnosti skutku je podle judikatury určující skutek *de iure*. Teprve odlišnost v právně významném následku jednání tedy zakládá existenci dvou samostatných skutků, o nichž je možné vést samostatná řízení. Právně významným následkem se rozumí porušení či ohrožení chráněného zájmu. Jednočinný souběh pak znamená, že pachatel přestupku jedním jednáním způsobí ohrožení či porušení více chráněných zájmů,

tedy jedno jednání má více (různých) právních následků, a dopustí se tím více skutků *de iure* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 - 25).

[12] V posuzované věci se konkrétní skutkové okolnosti týkají téže činnosti (řízení vozidla) téhož obviněného (stěžovatele), a to ve stejném časovém okamžiku a na stejném místě. Panuje rovněž soulad do té míry, že stěžovatel svým jednáním porušil § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tedy že porušil jinou povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Jednání stěžovatele se však neshoduje v podstatných rysech z hlediska obou skutkových podstat, pod něž magistrát jednání stěžovatele podřadil. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu je totiž pouze tzv. sběrnou skutkovou podstatou. V takovém případě platí, že skutková podstata je tvořena teprve souhrnem všech právních norem vymezujících podstatu protiprávního jednání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46). V tomto případě je tedy kompletní (plnohodnotná) skutková podstata obsažena jednak v § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a dále v § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona a se zákonem č. 56/2001 Sb. Popis skutku ze strany magistrátu tak sice zahrnuje stejnou činnost i časové a místní okolnosti, avšak jedna skutková podstata zahrnuje jízdu vozidlem s dítětem nedosahujícím 150 cm a 36 kg bez použití dětské autosedačky a druhá skutková podstata zahrnuje jízdu vozidlem bez platné technické kontroly. Z hlediska totožnosti skutku se přitom odlišuje nejen právně relevantní jednání, ale i jeho právní následky. Chráněným zájmem (objektem) je v případě § 6 odst. 1 písm. c) zajištění bezpečnosti, ochrany života a zdraví přepravovaných dětí, jejichž tělesná hmotnost nepřevyšuje 36 kg a tělesná výška nepřevyšuje 150 cm. V případě § 5 odst. 1 písm. a) je chráněným objektem zájem na tom, aby na pozemních komunikacích byla provozována technicky způsobilá vozidla, tj. taková, která prokazatelně splňují příslušné technické normy. Jelikož nepanuje totožnost ani v právně relevantním jednání ani v jeho následcích, jedná se o dva odlišné skutky *de iure* spáchané toutéž činností. Stěžovateli je tedy možno přisvědčit potud, že se podle magistrátu měl dne 16. 7. 2017 v popsaném místě a čase dopustit dvou přestupků, přičemž tyto spáchal v jednočinném souběhu.

[13] Jelikož se však jednalo o dva samostatné skutky *de iure*, nelze přisvědčit tezi stěžovatele, že by snad vydání usnesení, podle jehož výroku rozhodl magistrát tak, že „*řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona (...), kterého se měl dopustit pan P. B. (...) se dle § 86 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich zastavuje*“ založilo překážku věci pravomocně rozhodnuté ve vztahu k celému skutkovému ději, který se odehrál dne 16. 7. 2017 v popsaném místě a čase. Magistrát vydal dne 30. 4. 2018 dvě rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. MgMT-SČ 082379/PŘ/2874/2017/Lo: usnesení č. j. MgMT/047049/2018, jímž zastavil řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (v jednotném čísle) a rozhodnutí č. j. MgMT/036790/2018, jímž uznal stěžovatele vinným ze spáchání přestupku (opět v jednotném čísle). Magistrát tak evidentně rozhodl dvěma samostatnými rozhodnutími o obou jednotlivých přestupcích, které byly stěžovateli v předmětném správním řízení kladeny za vinu. Řízení přitom zřetelně zastavil jen ve vztahu k jednomu přestupku (tedy i skutku *de iure*). Z výroku usnesení ovšem nelze seznat, ve vztahu ke kterému skutku ze dvou, o nichž bylo vedeno řízení, bylo řízení zastaveno. Magistrát se totiž ve výroku omezil na prostý odkaz na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním

provozu. Neuvedl vůbec žádné okolnosti, pomocí nichž by bylo možno identifikovat konkrétní skutek. Zcela přitom chybí nejen popis relevantního skutkového děje, ale i údaje o místě, datu a čase spáchání přestupku. V podstatě tedy nelze z výroku usnesení seznat ani to, zda se dané rozhodnutí vůbec týká předmětného správního řízení. Jedná se nepochybně o podstatnou vadu daného rozhodnutí. Jak ovšem zdůraznil již krajský soud, předmětem nynějšího soudního řízení nebylo usnesení o zastavení řízení, nýbrž jiné rozhodnutí z téhož dne, jímž byl stěžovatel uznán vinným. Má-li být tedy posouzeno, zda usnesení o zastavení řízení založilo překážku věci pravomocně rozhodnuté ve vztahu ke skutku spočívajícím v přepravě dítěte do 150 cm a 36 kg ve vozidle bez použití dětské autosedačky, nezbývá než překlenout popsanou vadu výrokové části daného usnesení intepretací celého rozhodnutí. Jinak by totiž nebylo možné usuzovat ani na to, zda se zastavení řízení vůbec týká jednání stěžovatele, k němuž došlo dne 16. 7. 2017 v 16:05 v Teplicích na ulici Masarykova třída, naproti domu č. p. 70.

[14] Jak již podrobně rozebral krajský soud, z odůvodnění usnesení o zastavení řízení je zcela zřejmé, že se toto rozhodnutí vztahuje pouze na řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy na skutek spočívající v jízdě vozidlem bez platné technické kontroly. V podrobnostech Nejvyšší správní soud plně odkazuje na body [19] a [20] odůvodnění rozsudku krajského soudu. Krajský soud tedy zcela správně konstatoval, že nebyla dána překážka věci pravomocně rozhodnuté, která by žalovanému bránila ve vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Kasační námitka proto není s ohledem na výše uvedené důvodná.

[15] Ve druhém okruhu námitek stěžovatel brojil proti tomu, že správní orgány neprokázaly spáchání přestupku spočívajícího v porušení § 6 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Podle stěžovatele se vůbec nevěnovaly posouzení, zda byla tělesná hmotnost přepravovaného dítěte nižší než 36 kg. Neprovedly žádné dokazování a z rozhodnutí nejsou zřejmé ani důvody, které je k danému skutkovému závěru vedly.

[16] Tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Z rozhodnutí obou správních orgánů poměrně jasně vyplývá, z čeho učinily skutkové zjištění, že dítě přepravované ve vozidle stěžovatelem nedosahovalo hmotnosti 36 kg. Oba správní orgány se ve svých rozhodnutích opakovaně odvolávají na fotodokumentaci pořízenou policií při silniční kontrole. Jak již uvedl krajský soud, tato fotodokumentace by pro prokázání porušení povinnosti stanovené v § 6 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu nebyla sama o sobě dostačující, pokud by se nejednalo o zcela jednoznačné porušení dané povinnosti. V posuzované věci se ale právě o takový případ jedná. Na několika fotografiích založených ve správním spise je zřetelně zachyceno velmi malé dítě předškolního věku, které sedí na zadní sedačce vozidla a které na první pohled neváží více než 36 kg. Pouhé zhlédnutí situace na místě, respektive na fotografiích dokumentujících spáchání přestupku v nyní posuzovaném případě tak spolehlivě postačí pro učinění závěru, že skutečnosti rozhodné pro posouzení viny stěžovatele byly zjištěny tak, že o nich nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Za takové situace nebylo nutné ve správním řízení provádět podrobnější dokazování za účelem zjištění aktuální váhy daného dítěte, či obsáhle zdůvodňovat, na základě jakých skutečností správní orgány učinily skutkový závěr o porušení předmětné povinnosti. Důkazy v podobě fotografií ostatně nebyly v řízení před správními orgány a správními soudy ani nijak relevantně zpochybněny.

[17] V posledním okruhu námitek se stěžovatel vymezil proti tomu, že při ukládání pokuty byla jako přitěžující okolnost zohledněna skutečnost, která je znakem skutkové podstaty přestupku. Za tento znak označil následek v podobě ohrožení zdraví dítěte. Stěžovatel však zaměňuje znaky skutkové podstaty a zájem (objekt) chráněný zákonem (viz výše). Pro naplnění skutkové podstaty přestupku upraveného v § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu postačí porušení povinnosti *přepravovat ve vozidle kategorie M1, N1, N2 nebo N32), které je vybaveno zádržným bezpečnostním systémem, dítě, jehož tělesná hmotnost nepřevyšuje 36 kg a tělesná výška nepřevyšuje 150 cm, pouze za použití dětské autosedačky*. Škodlivý následek v podobě ohrožení zdraví dítěte není zákonným znakem této skutkové podstaty. Stěžovatel však především přehlíží, že správní orgány nespatřovaly přitěžující okolnost v prostém faktu, že stěžovatel ohrozil zdraví dítěte, pokud je převážel v autě, aniž by k tomu použil autosedačku. Správní orgány zřetelně upozorňovaly na zvýšené ohrožení bezpečnosti a zdraví dítěte (i kolemjdoucích), které v této konkrétní věci spatřovaly v tom, že stěžovatel převážel dítě v autě typu cabrio s otevřenou střechou. Právě v onom zvýšení již tak daného nebezpečí je třeba spatřovat přitěžující okolnost, k níž správní orgány v rámci individualizace uložené sankce přihlédly. I pokud by však hypoteticky byl znakem skutkové podstaty škodlivý následek v podobě obecného ohrožení zdraví dítěte, pak by se nejednalo o dvojí přičítání, pokud správní orgány vzaly v úvahu při stanovení výše pokuty, jak výrazně nad obvyklou míru bylo v posuzované věci zdraví dítěte ohroženo.

[18] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu